

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 251 — Nr 341 z dnia 1.8.1951 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia Funduszu Wyrównawczego dla rozliczeń pomiędzy państwowymi przedsiębiorstwami handlowymi a spółdzielniami CRS „Samopomoc Chłopska“ w związku z obrotami handlowymi w 1951 roku.
- Poz. 252 — Nr 342 z dnia 16.8.1951 r. w sprawie organizacji laboratoriów przemysłowych.
- Poz. 253 — Nr 344 z dnia 27.8.1951 r. rozciągające moc obowiązującą zarządzenia w sprawie zasad i trybu opracowania operatywnych planów przewozu towarów kolejami normalnotorowymi na niektóre jednostki gospodarcze.
- Poz. 254 — Nr 345 z dnia 29.8.1951 r. w sprawie trybu zaopatrzenia i dystrybucji paliwa stałego.
- Poz. 255 — Nr 346 z dnia 29.8.1951 r. w sprawie przekazania Ministrowi Kolei części uprawnień w zakresie zatwierdzania taryf.
- Poz. 256 — Nr 343 z dnia 30.8.1951 r. w sprawie organizacji prac normalizacyjnych w resortach.
- Poz. 257 — Nr 351 z dnia 31.8.1951 r. w sprawie zasad korzystania z urzędzeń opieki nad dzieckiem.

PISMA OKÓLNE:

- Poz. 258 — z dnia 28.2.1951 r. w sprawie listy central handlowych uprawnionych do udzielania rabatów hurtowych Powiatowym Związkom Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.
- Poz. 259 — z dnia 21.8.1951 r. w sprawie wyjaśnienia niektórych postanowień Instrukcji nr 21a.
- Poz. 260 — z dnia 23.8.1951 r. w sprawie właściwego sporządzania sprawozdań kwartalnych ze stanu ubezpieczeń i przebiegu szkodowości.
- Poz. 261 — z dnia 27.8.1951 r. w sprawie zmian w Wykazie Materiałów Bilansowanych w Narodowym Planie Gospodarczym na rok 1952 (Wydawnictwo PKPG nr 29a).
- Poz. 262 — z dnia 28.8.1951 r. w sprawie przesłania wycinków projektów planów zaopatrzenia materiałowego na 1952 rok w zakresie materiałów planowanych terenowo do właściwych wojewódzkich komisji planowania gospodarczego.
- Poz. 263 — z dnia 30.8.1951 r. w sprawie listy central handlowych uprawnionych do udzielania rabatów hurtowych Powiatowym Związkom Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.

SPROSTOWANIE.

251.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA FINANSÓW

nr 341 z dnia 1 sierpnia 1951 r.

(Znak CE-6-B-14-13)

zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia Funduszu Wyrównawczego dla rozliczeń pomiędzy państwowymi przedsiębiorstwami handlowymi a spółdzielniami CRS „Samopomoc Chłopska“ w związku z obrotami handlowymi w 1951 r.

§ 1. W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów nr 358 z dnia 30 grudnia 1950 r. w sprawie utworzenia Funduszu Wyrównawczego dla rozliczeń pomiędzy państwowymi przedsiębiorstwami handlowymi a spółdzielniami CRS „Samopomoc Chłopska“ w związku z obrotami handlowymi w 1951 roku (Biuletyn PKPG z roku 1951 nr 3, poz. 22) — wprowadza się następującą zmianę:

§ 4. otrzymuje brzmienie:

„§ 4. 1. Dodatkowe rabaty detaliczne, o których mowa w § 1 pkt 2), będą udzielane przez:

- 1) Centralę Tekstylną,
- 2) Centralę Odzieżową,
- 3) Centralę Handlową Przemysłu Skórzanego oraz przez

4) Spółnotę Pracy w zakresie sprzedaży towarów tekstylnych, odzieżowych i skórzanych w wysokości 2,6%.

2. Rabaty, o których mowa w ust. 1, nie będą udzielane przy zakupie pasmanterii, galanterii skórzanej i wyrobów futrzarskich“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

MINISTER FINANSÓW

w z. E. Szyr

K. Dąbrowski

w porozumieniu:

MINISTER HANDLU WEWNĘTRZNEGO

w z. St. Ochab

252.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 342 z dnia 16 sierpnia 1951 r.

(Znak TE1E-1-388)

w sprawie organizacji laboratoriów przemysłowych.

W celu odpowiedniego wykorzystania istniejących i rozbudowy nowych laboratoriów przemysłowych oraz zapewnienia właściwego kierunku rozwoju analiz kontrolnych i badań wykonywanych przez laboratoria przemysłowe, zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się następujące typy laboratoriów przemysłowych:

- 1) laboratoria zakładowe,

2) laboratoria zespołowe.

§ 2. 1. Laboratorium zakładowe znajduje się w obrębie zakładu przemysłowego i pozostaje pod kierownictwem kierownika laboratorium zakładowego. Kierownik laboratorium zakładowego podlega naczelnemu inżynierowi lub kierownikowi działu kontroli technicznej (DKT) zakładu, zależnie od zakresu prac laboratorium wg uznania właściwego ministra zgodnie z § 14 ust. 3 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów (KERM) z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie jakości produkcji (Monitor Polski Nr A-65, poz. 765).

2. Laboratoria zakładowe tworzone są przez dyrektora przedsiębiorstwa przemysłowego za zgodą dyrektora właściwego centralnego zarządu.

§ 3. 1. Do zakresu prac laboratoriów zakładowych należą m. in.:

1) badania mechaniczne, fizyczne, chemiczne i bakteriologiczne surowców, półfabrykatów i produktów wchodzących do cyklu produkcyjnego i wychodzących z zakładu jako półfabrykat lub produkt gotowy oraz przedstawianie odpowiednich wniosków i ekspertyz działowi kontroli technicznej oraz działowi technologicznemu (techniczno - produkcyjnemu);

2) współpraca z działami technologicznymi (techniczno - produkcyjnymi) w zakresie stosowania najodpowiedniejszych tworzyw dla poszczególnych procesów technologicznych oraz zastępowania materiałów deficytowych (metale nieżelazne, stale szlachetne i in.);

3) inicjowanie usprawnień i modernizacji procesów technologicznych;

4) kontrola i badanie odpadków przemysłowych i opracowywanie wniosków co do ich wykorzystania możliwie w miejscu powstania;

5) analiza i ocena paliwa, wód przemysłowych, ścieków itp. oraz materiałów pomocniczych (oleje, smary itd.).

2. Centralne zarządy (jednostki równorzędne) wyznaczają każdy w swoim zakresie co najmniej jedno laboratorium, które przystosowane zostanie do wykonania następujących dodatkowych zadań:

1) wykonywania prób na skalę półtechniczną, zleconych przez centralny zarząd w porozumieniu z właściwym branżowo instytutem naukowo-badawczym;

2) prac nad ulepszeniem procesów technologicznych w zakresie danej gałęzi przemysłu;

3) instruowania w zakresie sposobów przeprowadzania pomiarów wielkości podstawowych w procesach technologicznych;

4) wykonywania analiz kontrolnych i ekspertyz dla potrzeb centralnego zarządu.

§ 4. 1. Laboratoria zespołowe mają za zadanie wykonywanie prac laboratoryjnych dla grup (zespołów) mniejszych zakładów przemysłowych (fabryk mydła, gorzełń, cegiełń, młynów, piekarń, zakładów mięsnych itp.) zgrupowanych w określonym rejonie. Laboratoria zespołowe należy uruchamiać przy zakładach posiadających odpowiednie ku temu warunki lub przy zarządach przedsiębiorstw wielozakładowych, ekspozyturach, oddziałach terenowych.

2. Laboratoria zespołowe tworzone są przez centralne zarządy (jednostki równorzędne) za zgodą właściwego ministra.

3. Na czele laboratorium zespołowego stoi kierownik podległy pierwszemu zastępcy dyrektora (naczelnemu inżynierowi) lub kierownikowi DKT przedsiębiorstwa wielozakładowego (ekspozytura oddziału terenowego) zgodnie z uchwałą KERM, o której mowa w § 2.

4. Zakres prac laboratoriów zespołowych odpowiada zakresowi prac laboratoriów zakładowych (§ 3).

5. Plany prac laboratoriów zespołowych zatwierdzają centralne zarządy przemysłu.

6. Laboratoria zespołowe należy uruchamiać w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrom: Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Handlu Wewnętrznego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego oraz Państwowych Gospodarstwach Rolnych.

§ 5. Zainteresowani ministrowie, a w szczególności Ministrowie: Przemysłu Ciężkiego i Spożywczego, Górnictwa, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Handlu Wewnętrznego oraz Przemysłu Drobnego i Rzemiosła zarządzą w ciągu 30 dni od daty niniejszego zarządzenia, aby centralne zarządy przemysłu (jednostki równorzędne) przy współudziale instytutów naukowo - badawczych opracowały do dnia 31 grudnia 1951 r. projekty sieci laboratoriów zakładowych i zespołowych z jednoczesnym ustaleniem ich lokalizacji, obsady personalnej i potrzeb inwestycyjnych, uwzględniających również zapotrzebowania na przyrządy i urządzenia naukowo-badawcze.

§ 6. Właściwi ministrowie, każdy w swoim zakresie, na podstawie projektów, o których mowa w § 6:

1) zarządzą opracowanie w terminie do dnia 1 marca 1952 r. lokalizacji sieci laboratoriów przemysłowych, rezerwując dla nich odpowiednie środki w ramach limitów finansowych na inwestycje przemysłowe na dany rok;

2) polecają podległym centralnym zarządom przemysłu opracowanie harmonogramów uruchomienia poszczególnych laboratoriów w przewidzianym niniejszym zarządzeniem zakresie i przedstawienie ich w terminie 10 miesięcy od daty niniejszego zarządzenia do zatwierdzenia.

§ 7. Zainteresowani ministrowie wydadzą zarządzenia polecające instytutom naukowo - badawczym:

1) prowadzenie metodologicznej kontroli i rejestracji prac badawczych wykonywanych w laboratoriach przemysłowych,

2) organizowanie co najmniej raz do roku konferencji naukowo - technicznych z udziałem kierowników laboratoriów branżowo - zespołowych i kierowników laboratoriów wielkich zakładów produkcyjnych.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

253.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 344 z dnia 27 sierpnia 1951 r.

(Znak KL2A-01-08)

rozszerzające moc obowiązującą zarządzenia w sprawie zasad i trybu opracowania operatywnych planów przewozu towarów kolejami normalnotorowymi na niektóre jednostki gospodarcze.

§ 1. Rozciąga się moc obowiązującą zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 153 z dnia 3 maja 1951 r. w sprawie zasad i trybu opracowania operatywnych planów przewozu towarów kolejami normalnotorowymi (Biuletyn PKPG Nr 14, poz. 138) na jednostki podległe Ministrom: Żegluga, Drobny Przemysł i Rzemiosła oraz Prezesowi Centralnego Urzędu Skupu

i Kontraktacji z tym, że planowanie przewozów według zasad ustalonych w powyższym zarządzeniu należy rozpocząć od IV kwartału 1951 r.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 31 sierpnia 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

254.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 345 z dnia 29 sierpnia 1951 r.

(Znak BIIE-04-124)

**w sprawie trybu zaopatrzenia i dystrybucji paliwa stałego
na 1952 r.**

W celu prawidłowego uregulowania zaopatrzenia i zapewnienia planowej dystrybucji paliwa stałego zarządza się w porozumieniu z Ministrem Górnictwa, co następuje:

§ 1. Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego (PKPG) w oparciu o roczny plan rozdziału paliwa i przychód masy towarowej, zatwierdza w terminie co najmniej na 60 dni przed okresem wysyłkowym kwartalny plan dostaw na cele produkcyjne, komunikacyjne, opałowe i eksportowe, przesyłając go do wykonania Ministerstwu Górnictwa.

§ 2. 1. Centrala Zbytu Węgla (CZW) zawiadamia w terminie na 53 dni przed miesiącem wysyłkowym odbiorców paliwa, wymienionych w bilansie rocznym (zwanych dalej kontyngentobiorcami) o wysokości miesięcznych przydziałów.

2. Do czasu zorganizowania Centrali Opałowej, za kontyngentobiorcę w stosunku do masy przyznanej na cele zaopatrzenia rynkowego uważa się Ministerstwo Handlu Wewnętrznego.

§ 3. 1. Na podstawie i w ramach przydzielonych ilości kontyngentobiorcy opracują szczegółowe rozdzielniki z takim wyliczeniem, aby zamówienia na ustalonych przez CZW formularzach i w wymaganej przez CZW ilości egzemplarzy, wpłynęły do CZW w Katowicach (ul. Kościuszki 30) w nieprzekraczalnym terminie 35 dni przed miesiącem wysyłkowym z tym, że zaleca się możliwie wcześniejsze składanie zamówień. Na żądanie kontyngentobiorców CZW dostarczy potrzebną ilość formularzy zamówień.

2. Kontyngentobiorcy powinni przyznany im przydział podzielić pomiędzy podległe im jednostki, biorąc pod uwagę wysokość planowanego zużycia oraz aktualny stan zapasów. Ponoszą oni pełną odpowiedzialność za właściwy rozdział masy towarowej.

3. Jednostki podległe kontyngentobiorcom w zakresie zaopatrzenia, nie mogą zgłaszać się bezpośrednio do CZW w sprawie zwiększenia przydziałów lub ich zmniejszenia, lecz powinny zwracać się do swych jednostek nadrzędnych, od których otrzymują przydziały; te zaś w sprawach powyższych zwracają się do CZW.

4. Wszelkie zmiany zużycia, powodujące odchylenia w wysokości zapotrzebowania powyżej 200 ton miesięcznie, jak np.: przedterminowe uruchomienia nowych jednostek, zmiany produkcyjne, remonty itp., powinny być zgłaszane przez kontyngentobiorców do CZW na 60 dni przed miesiącem wysyłkowym, pod rygorem nieuwzględnienia zmian.

5. Kontyngentobiorcy, rozdzielając miesięczny przydział nie mogą pozostawiać sobie rezerwy, lecz powinni rozdzielić przyznaną pulę w 100%. Wszelkie ilości, nie rozdzielone w przepisany terminie, uważa się za nadwyżkę, przekraczającą istotne zapotrzebowanie. Ilości te będą stanowiły rezerwę, co do zużycia której wyda decyzję PKPG, z jednoczesnym odpowiednim automatycznym zmniejszeniem przyznanego rocznego przydziału kontyngentobiorcy. Przepisu tego nie stosuje się do masy towarowej przydzielanej na cele eksportowe.

§ 4. Biuro Handlu Zagranicznego CZW w terminie na 25 dni przed miesiącem wysyłkowym podaje Ekspedycji CZW szczegółowe rozbięcie masy towarowej z podziałem na gatunki i sortymenty wraz ze wskazaniem kierunków i relacji.

§ 5. 1. Ministerstwa i urzędy centralne, w których pracownikom w jednostkach podległych przysługuje deputat węglowy, składają swe zapotrzebowania kwartalne z podziałem na miesiące do PKPG (Departament Płac i Norm) na 60 dni przed miesiącem wysyłkowym.

2. Ministerstwo Górnictwa (Dep. Zbytu) podaje na 53 dni przed miesiącem wysyłkowym do PKPG (Departament Płac i Norm) ilości preliminowane na cele deputatowe na kwartał, z rozbięciem na miesiące.

3. PKPG (Departament Płac i Norm) zawiadamia Ministerstwo Górnictwa, CZW i kontyngentobiorców o wysokości miesięcznych przydziałów deputatów na 47 dni przed miesiącem wysyłkowym.

4. Kontyngentobiorcy rozdzielają przydziały deputatów pomiędzy podległe jednostki i postępują wg trybu określonego w § 3.

§ 6. Kontyngentobiorcy obowiązani są uzgadniać z CZW wstępny rozdział ich rocznego przydziału, wg rocznego bilansu zatwierdzonego przez PKPG, pomiędzy podległe im zakłady i poszczególne miesiące.

§ 7. Kontyngentobiorcy mają obowiązek przyjmowania w okresie letnim dodatkowych ilości, stawianych im do dyspozycji przez CZW, zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego PKPG nr 129 z dnia 6 czerwca 1950 r. w sprawie zapasów węgla kamiennego i koksu na okres zimowy i powinni we właściwym czasie zapewnić sobie przyznanie im kredytów sezonowych, stosownie do obowiązującej w tym względzie instrukcji Narodowego Banku Polskiego Nr VI o finansowaniu.

§ 8. 1. Upoważnia się CZW do wydawania w razie potrzeby zakładom produkcyjnym poleceń przed terminem wykonywania zamówień w terminie już na 10 dni przed miesiącem wysyłkowym; ilości wysłane przed terminem będą traktowane jako zaliczka na przydział wyznaczony na następny miesiąc.

2. Zamówienia wykonane w okresie do 5 dni po miesiącu wysyłkowym uważa się za wykonane w terminie.

§ 9. 1. Zamówienia na paliwo powinny być zgłaszane zgodnie z §§ 3 i 5 i przesyłane listem poleconym, z napisem „zamówienie“ lub doręczane bezpośrednio CZW.

2. Zamówienie uważa się za nadane w terminie, o ile posiada ono stempel pocztowy z 3 dnia przed terminami wskazanymi w §§ 3 i 5.

3. Za każdy dzień opóźnienia w zgłoszeniu jednostką zainteresowaną placą karę w wysokości przewidzianej rozporządzeniem Przewodniczącego PKPG z dnia 24 listopada 1950 r. w sprawie postanowień o karach umownych w umowach planowych o dostawę towarów (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 502).

§ 10. W razie nie stosowania się kontyngentobiorców do poszczególnych postanowień niniejszego zarządzenia wszel-

kie wynikające stąd konsekwencje ponoszą nabywcy lub ich jednostki zwierzchnie.

§ 11. Przepisy zarządzenia nie naruszają postanowień o umowach planowych.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 września 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr
w porozumieniu:
MINISTER GÓRNICICTWA R. Nieszporek

255.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 346 z dnia 29 sierpnia 1951 r.

(Znak CE7A-01-19-51)

w sprawie przekazania Ministrowi Kolei części uprawnień
w zakresie zatwierdzania taryf.

Na podstawie § 4 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1949 r. w sprawie tymczasowego uregulowania trybu zatwierdzania cen, taryf i opłat za świadczenia lub usługi zarządza się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się Ministrowi Kolei uprawnienia w zakresie:

1) ustalania uzupełniających stawek taryfowych dla towarów (oraz dla relacji) nie objętych obowiązującą taryfą towarową PKP, przy stosowaniu zasad, na których taryfa ta jest oparta;

2) ustalania opłat taryfowych za takie dodatkowe usługi, których świadczenie uzależnione jest od woli usługobiorcy,

3) wydawania postanowień taryfowych o charakterze porządkowym, jeśli postanowienia te nie wpływają na wysokość opłat przewidzianych w obowiązujących taryfach.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

256.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 343 z dnia 30 sierpnia 1951 r.

(Znak TE6N-0-1/3)

w sprawie organizacji prac normalizacyjnych w resortach.

W związku z § 1 uchwały Komitetu Postępu Technicznego z dnia 20 maja 1950 r. (Biuletyn PKPG Nr 14 poz. 163) w sprawie organizowania komórek normalizacyjnych w resortach gospodarczych, na podstawie § 3 pkt 4) lit. d) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190 z 1950 r. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zainteresowani ministrowie oraz kierownicy urzędów centralnych wydadzą zarządzenie regulujące zakres działania oraz metody pracy komórek normalizacyjnych w

resortach w oparciu o instrukcję o organizacji prac i komórek normalizacyjnych w resortach, stanowiącą załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. 1. Właściwe ministerstwa i centralne urzędy złożą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departament Techniki) roczne plany prac normalizacyjnych.

2. Tryb i terminy opracowywania oraz składania projektów planów normalizacyjnych powinny przebiegać zgodnie z trybem ustalonym dla Narodowego Planu Gospodarczego

§ 3. Polski Komitet Normalizacyjny opracuje i przedstawi Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departament Techniki) do dnia 15 września 1951 r.:

- 1) wytyczne dla opracowywania norm pod względem redakcyjnym układu treści i formy zewnętrznej,
- 2) wytyczne dotyczące jednolitej klasyfikacji i znakowania (numeracji) norm wewnętrznych.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

Załącznik do Zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 343 z dnia 30.VIII.1951 r.

INSTRUKCJA

o organizacji prac i komórek normalizacyjnych w resortach.

R o z d z i a ł I.

Rodzaje norm wewnętrznych, ich obowiązywanie i zatwierdzanie.

§ 1. Przez normy wewnętrzne rozumie się normy obowiązujące w ściśle określonym zakresie działania danej jednostki gospodarczej lub całego resortu.

§ 2. 1. Rozróżnia się dwa rodzaje norm wewnętrznych pod względem zakresu stosowania:

- 1) normy wewnętrzne zakładowe (ZN),
- 2) normy wewnętrzne resortowe (RN).

2. Norma zakładowa jest to norma: a) obowiązująca wyłącznie w jednym przedsiębiorstwie lub b) obowiązująca w większej ilości przedsiębiorstw wchodzących w skład danego resortu, lecz nie zatwierdzona przez ministra jako norma resortowa. Normę zakładową zatwierdza dyrektor centralnego zarządu (jednostki równorzędnej).

3. Norma resortowa jest to norma obowiązująca w całym resorcie lub w poszczególnych przedsiębiorstwach obejmujących całość branży. Normę resortową zatwierdza minister (kierownik centralnego urzędu lub osoba przez niego upoważniona).

§ 3. Normy wewnętrzne (RN, ZN) zatwierdzone zgodnie z § 2 ust. 2 i 3 obowiązują pod rygorem sankcji dyscyplinarnych.

§ 4. O trybie zatwierdzania norm wewnętrznych decyduje właściwy minister lub kierownik centralnego urzędu.

§ 5. Forma zewnętrzna, układ treści i numeracji norm powinny odpowiadać wytycznym ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny (PKN).

§ 6. 1. PKN jest obowiązany do prowadzenia ewidencji wszystkich norm resortowych (RN).

2. Każde przedsiębiorstwo prowadzi ewidencję norm wewnętrznych obowiązujących dla danego przedsiębiorstwa.

3. Wszystkie komórki normalizacyjne powinny prowadzić ewidencję i posiadać komplety tych norm (PN, RN, ZN), które dotyczą zakresu czynności tej komórki.

4. Komórka normalizacyjna ministerstwa obowiązana jest do publikowania okresowych biuletynów (miesięcznych lub kwartalnych), zawierających wykazy norm resortowych oraz ewentualnie ważniejszych norm zakładowych, nowelizowanych lub anulowanych i rozsyłania ich do wszystkich jednostek zainteresowanych spoza resortu.

R o z d z i a ł II.

Planowanie prac normalizacyjnych.

§ 7. Podstawą wszelkich prac normalizacyjnych są plany prac normalizacyjnych stanowiące część Narodowego Planu Gospodarczego.

§ 8. 1. W odniesieniu do planu prac normalizacyjnych na 1952 rok ministerstwa (urzędy centralne) opracują wytyczne planu prac normalizacyjnych (tematykę zasadniczą) i rozdział pomiędzy poszczególne centralne zarządy lub jednostki im równorzędne. Wytyczne powinny być rozbite na tematykę dla norm zakładowych, resortowych i państwowych (PN — norma państwowa) wraz ze wskazaniem terminów opracowania, terminów wprowadzenia oraz wykonawców.

2. Centralne zarządy i jednostki im równorzędne na podstawie wytycznych ustalonych przez ministerstwa opracują szczegółowe wytyczne dla poszczególnych przedsiębiorstw lub innych jednostek opracowujących normy — w zakresie wszystkich rodzajów norm.

3. Prace nad wytycznymi prac normalizacyjnych powinny być tak rozłożone w czasie, aby każde przedsiębiorstwo mogło otrzymać wytyczne nie później niż 20 września 1951 r.

§ 9. 1. Przedsiębiorstwa i jednostki opracowujące normy na podstawie otrzymanych wytycznych opracują projekt planu prac normalizacyjnych na rok 1952 stanowiący rozwinięcie tematyki wytycznych ustalonych przez jednostki nadzórne.

2. Projekt planu prac normalizacyjnych powinien być opracowany na formularzu P-4t wg wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do instrukcji z rozbiorem (oddzielne formularze) na tematykę norm zakładowych, resortowych i państwowych. Sposób wypełniania formularza P-4t określa załącznik nr 4 do instrukcji.

3. Na oddzielnym formularzu należy podać wnioski lub propozycje dotyczące opracowania norm państwowych przez PKN z odpowiednim uzasadnieniem. Opracowane projekty planów przedsiębiorstwa lub inne jednostki opracowujące normy zgłaszają do centralnych zarządów (jednostek równorzędnych).

4. Centralne zarządy (jednostki równorzędne) przeprowadzają koordynację otrzymanych projektów planu, wprowadzają ewentualne poprawki lub uzupełnienia i zestawiają plan zbiorczy dla norm resortowych i państwowych (na oddzielnych formularzach P-4t) i przesyłają do ministerstwa.

5. Skoordynowane projekty planów norm zakładowych akceptuje dyrektor centralnego zarządu (jednostki równorzędnej) przesyłając do wiadomości komórek normalizacyjnych ministerstw.

6. Ministerstwa (urzędy centralne) na podstawie projektów planów otrzymanych z poszczególnych centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) opracowują zbiorczy projekt planu normalizacyjnego dla danego resortu obejmujący: a) normy resortowe i b) normy państwowe (na oddzielnych formularzach). Projekty planów zbiorczych dla norm resortowych i państwowych poszczególne ministerstwa przesyłają na formularzach P-4t do PKPG (Departament Techniki) w dwóch egzemplarzach.

7. Resorty wydadzą wewnętrzne instrukcje w sprawie ustalenia potrzebnej ilości egzemplarzy projektów planu na poszczególnych szczeblach.

8. Prace nad projektami planów prac normalizacyjnych dotyczących norm resortowych i państwowych powinny być tak rozłożone w czasie, aby były przedstawione PKPG w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 października 1951 r.

§ 10. Projekty planów prac normalizacyjnych ministerstw (urzędów centralnych) dla norm resortowych i państwowych po skoordynowaniu i uzgodnieniu z planem prac PKN oraz przyjęciu przez PKPG będą stanowiły podstawę dla sporządzenia projektu planu prac normalizacyjnych w Narodowym Planie Gospodarczym.

§ 11. 1. Po zatwierdzeniu projektu Narodowego Planu Gospodarczego zatwierdzone zadania prac normalizacyjnych dla norm resortowych i państwowych zostaną przekazane do odpowiednich ministerstw (urzędów centralnych).

2. Ministerstwa (urzędy centralne) wprowadzają odpowiednie zmiany (zgodnie ze zmianami w zatwierdzonych planach

zbiorczych) w posiadanych egzemplarzach planów poszczególnych centralnych zarządów i przesyłają je do wykonania.

3. Centralne zarządy (jednostki równorzędne) w podobny sposób rozsyłają zatwierdzone plany dla norm resortowych i państwowych do poszczególnych przedsiębiorstw lub innych jednostek opracowujących normy. Równocześnie centralne zarządy rozsyłają, zatwierdzone przez dyrektora centralnego zarządu, plany prac dla norm zakładowych.

4. Zatwierdzone projekty planów prac normalizacyjnych przedsiębiorstwa lub innej jednostki opracowującej normy stanowią podstawowy dokument obowiązujący do przystąpienia do opracowania norm każdego rodzaju.

§ 12. 1. Na podstawie zatwierdzonych przez władzę nadzorną planów prac normalizacyjnych (w ramach zatwierdzonego Narodowego Planu Gospodarczego i doprowadzonego do przedsiębiorstwa) wszystkie przedsiębiorstwa i inne jednostki opracowujące normy przystępują do opracowania szczegółowego, wykonawczego (roboczego) planu prac normalizacyjnych, posługując się formularzami P-1 i PNZ-1, których wzory stanowią załączniki nr 2 i 3 instrukcji. Sposób wypełniania formularza P-1 i PNZ-1 określa załącznik nr 4 do instrukcji.

Dokumentacja powyższa stanowi materiał ewidencyjny i kontrolny. Formularz P-1 stanowi metrykę każdej normy, a PNZ-1 jest formularzem zbiorczym dla wszystkich projektów norm opracowywanych. Formularze PNZ-1 należy sporządzać oddzielnie dla norm resortowych, zakładowych i państwowych.

2. Przedsiębiorstwo lub inna jednostka opracowująca normy sporządza formularze P-1 i PNZ-1 w ilościach:

- 1) dla norm zakładowych P-1 w 3 egz., a PNZ-1 w 4 egz.;
- 2) dla norm resortowych i państwowych P-1 w 4 egz., a PNZ-1 w 5 egz.

Przedsiębiorstwa pozostawiają u siebie po jednym egzemplarzu P-1 i PNZ-1. Resztę materiału komórki przedsiębiorstw przesyłają do komórki normalizacyjnej centralnego zarządu.

3. Komórka normalizacyjna centralnego zarządu sprawdza otrzymane formularze tak pod względem merytorycznym jak i formalnym, wnosi ewentualne poprawki lub zmiany i przekłada wykonawczy plan prac normalizacyjnych (formularze PNZ-1) do zatwierdzenia dyrektorowi centralnego zarządu (jednostki równorzędnej). Jeden zatwierdzony egzemplarz PNZ-1 zostaje zwrócony do przedsiębiorstwa (jednostki opracowującej normy) jako obowiązujący.

4. Zatwierdzone formularze planów wykonawczych (PNZ-1) oraz formularze P-1 komórka normalizacyjna centralnego zarządu przesyła do komórki normalizacyjnej ministerstwa w ilościach:

- 1) dla norm zakładowych P-1 1 egz. i PNZ-1 1 egz.;
- 2) dla norm resortowych i państwowych P-1 w 2 egz. oraz PNZ-1 w 2 egz.,

-- zatrzymując sobie po jednym egzemplarzu P-1 oraz PNZ-1.

5. Komórka normalizacyjna ministerstwa (centralnego zarządu) przesyła z otrzymanego materiału 1 egz. PNZ-1 i 1 egz. P-1 — dotyczące norm resortowych i państwowych do wiadomości PKN.

6. Prace związane z opracowaniem wykonawczych (roboczych) planów normalizacyjnych powinny być tak rozłożone w czasie, aby PKN otrzymał dokumentację omówioną w § 12 ust. 5 nie później niż w dniu 1 lutego 1952 r.

§ 13. Ministerstwa, centralne zarządy i PKN na podstawie posiadanych roboczych planów prac normalizacyjnych (formularze PNZ-1 i P-1) zorganizują bieżącą kontrolę opracowywania i wprowadzania norm.

R o z d z i a ł III.

Tryb powstawania norm w resortach.

§ 14. Powstawanie norm odbywa się w następującej kolejności:

- 1) opracowanie,
- 2) opiniowanie, uzgadnianie, ostateczna redakcja i zatwierdzenie.

§ 15. Projekty norm opracowuje się na zasadzie skonkretyzowanego zadania umieszczonego w planie rozwoju techniki, w którym plan opracowania projektów norm stanowi jeden z rozdziałów.

§ 16. 1. Opracowanie projektu normy (może to być norma zakładowa, resortowa lub państwowa) zależnie od wagi zadania stanowiącego przedmiot normy, wykonuje w zasadzie przedsiębiorstwo, instytut naukowo-badawczy, biuro konstrukcyjne, biuro studiów lub inna jednostka, wyznaczona przez władze nadrzędne w planie.

2. Opracowanie projektu normy należy zlecać jednostce najbardziej zainteresowanej w danej normie (przedsiębiorstwo, instytut, biuro konstrukcyjne itp.), w pewnych przypadkach może nią być również użytkownik.

§ 17. Wszystkie zakończone prace instytutów naukowo-badawczych, podlegające wprowadzeniu do przemysłu, powinny być opracowywane w postaci norm.

§ 18. 1. Przedsiębiorstwo lub inna jednostka opracowująca projekt normy wyznacza do tej pracy odpowiedniego specjalistę jako głównego referenta. W razie potrzeby obok głównego referenta jednostka wykonująca powołuje do współpracy i innych specjalistów danego przedsiębiorstwa, ewentualnie specjalistów spoza przedsiębiorstwa, jednak w obrębie tego samego resortu. W wyjątkowych przypadkach przedsiębiorstwo może wystąpić do ministerstwa z wnioskiem o dokończenie specjalisty z innego resortu.

2. Projekt normy (zakładowej, resortowej lub państwowej) opracowany przez przedsiębiorstwo lub inną jednostkę zostaje przesłany w terminie przewidzianym w planie wraz z pełnymi aktami sprawy (protokołu, uzasadnienia odchyień od GOST itd.) do centralnego zarządu lub innej jednostki równorzędnej, gdzie jest kontrolowany tak pod względem formalnym jak i merytorycznym. Centralny zarząd jest tym samym współodpowiedzialny za treść opracowanego projektu normy.

§ 19. 1. Wszystkie projekty norm powinny być poddane opiniowaniu a następnie uzgodnieniu, które przeprowadza centralny zarząd lub jednostka równorzędna.

2. Ustalenie opiniodawców oraz tryb postępowania przy zbieraniu opinii i przy ich uzgadnianiu powinny być uregulowane wewnętrzną instrukcją resortową. Należy jednak kierować się poniższymi wskazaniem:

1) Projekty norm powinny być opiniowane przez oficjalnych przedstawicieli stron zainteresowanych oraz ewentualnie przez koła naukowe (instytuty, uczelnie wyższe itd.); jako strony zainteresowane należy rozumieć obok producentów, użytkowników lub dystrybutorów również urzędy, organizacje albo instytucje powołane do nadzoru i kontroli w danym zakresie, np. Główny Urząd Miar — dla miar i narzędzi mierzniczych, Biuro Nadzoru Estetyki Produkcji — dla przedmiotów powszechnego użytku (sprzęt gospodarski, meble itp.), Związki Zawodowe lub Związek Samopomocy Chłopskiej — dla norm dotyczących bezpośredniego zaspokajania potrzeb mas pracujących itd.

2) Po zebraniu opinii i zastrzeżeń oraz po uzgodnieniu stanowisk stron zainteresowanych, projekt normy powinien być opracowany w ostatecznej redakcji; ostatecznie opracowany projekt normy podlega ustaleniu pod względem treści merytorycznej i redakcyjnego ujęcia tzn. stwierdzeniu, że stawiane przez normę wymagania zawarte w jej postanowieniach są najodpowiedniejsze z punktu widzenia interesów gospodarczych państwa, najważniejsze z punktu widzenia wymogów nowoczesnej techniki, a redakcyjne ujęcie treści normy odpowiada ustalonym wytycznym.

3) Jeśli jednak na podstawie nadesłanych opinii zostały stwierdzone poważne merytoryczne zastrzeżenia, które nie dały się uzgodnić, należy zwołać konferencję oficjalnych przedstawicieli stron i w razie potrzeby imiennie powołanych specjalistów; w konferencji ponadto powinni wziąć udział referent (ci) opracowujący normę i przedstawiciele odnośnego centralnego zarządu.

§ 20. Norma resortowa po merytorycznym i redakcyjnym opracowaniu zostaje przed centralny zarząd lub jednostkę równorzędną przedłożona ministrowi (kierownikowi urzędu centralnego) lub osobie przez niego upoważnionej do zatwierdzenia.

§ 21. Tryb opracowania i opiniowania norm państwowych przebiega w sposób analogiczny jak dla norm resortowych

z tym, że zainteresowany minister lub osoba przezeń upoważniona zgłasza wniosek do Przewodniczącego PKPG za pośrednictwem PKN o uznanie danej normy za obowiązującą.

§ 22. Normę zakładową po ostatecznej kontroli zatwierdza dyrektor centralnego zarządu lub osoba przezeń upoważniona, zgodnie z instrukcją wewnętrzną resortu odnośnie norm zakładowych.

R o z d z i a ł IV.

Organizacja i zadania komórek normalizacyjnych w resortach

§ 23. 1. Szczegół, zależność służbową komórek normalizacyjnych oraz zasady ich wewnętrznej organizacji określają zarządzenia właściwych ministrów lub kierowników centralnych urzędów.

2. Przy tworzeniu wyżej wymienionych komórek należy się kierować poniższymi zasadami:

1) w ministerstwach przemysłowych powinny być utworzone wydziały normalizacyjne w departamentach techniki; w innych ministerstwach gospodarczych oraz w centralnych urzędach i podległych im jednostkach — szczebel i organizacja powinny zależeć od indywidualnych potrzeb;

2) w centralnych zarządach lub jednostkach organizacyjnych równorzędnych, zarządach przemysłu, zjednoczeniach, należy utworzyć działy lub sekcje normalizacyjne w działach technologicznych lub produkcyjnych;

3) w przedsiębiorstwach lub innych jednostkach opracowujących normy prowadzi pracę normalizacyjną dział technologiczny, konstrukcyjny lub techniczno-produkcyjny;

4) prowadzenie prac normalizacyjnych w małych przedsiębiorstwach może być powierzane pracownikom działów technicznych jako funkcje dodatkowe;

5) komórki normalizacyjne w ministerstwach (urzędach centralnych) oraz centralnych zarządach i jednostkach im równorzędnych mają zasadniczo charakter planujący, organizacyjny, koordynujący i nadzorujący działalność normalizacyjną poszczególnych gałęzi przemysłu, a wykonywanie i wprowadzanie norm należy zasadniczo do komórek znajdujących się w przedsiębiorstwach, instytutach, biurach konstrukcyjnych, biurach studiów itp.;

6) komórki normalizacyjne powinny być utworzone w ramach zatwierdzonych planów zatrudnienia (etatów), jednostki gospodarcze wykonujące plan normalizacji powinny uwzględnić w swoim planie finansowym koszty opracowania norm we własnym zakresie, koszty koniecznych prac badawczych związanych z opracowaniem norm oraz koszty prac zleconych lub zamówionych na zewnątrz.

R o z d z i a ł V.

Zakres działania komórek normalizacyjnych.

§ 24. Do zakresu działania komórek normalizacyjnych na szczeblach ministerstw, centralnych zarządów, jednostek organizacyjnie równorzędnych należy:

1) ustalania wytycznych do opracowania projektów planów prac normalizacyjnych dla jednostek podległych;

2) koordynacja projektów planów prac normalizacyjnych jednostek podległych;

3) organizacja i koordynacja prac normalizacyjnych jednostek podległych oraz konsultacja i pomoc przy opracowywaniu i wprowadzaniu norm, instruktarz, zaopatrywanie w potrzebną dokumentację, wprowadzanie jednolitych metod pracy itd.;

4) planowanie wprowadzania norm państwowych (PN) i norm wewnętrznych;

5) kontrola nad wprowadzaniem i stosowaniem norm;

6) prowadzenie ewidencji norm obowiązujących w ramach danej jednostki gospodarczej oraz utrzymanie w aktualności tych norm, jak również obsługa informacyjna zainteresowanych jednostek gospodarczych lub instytucji odnośnie norm nowowydawanych, nowelizowanych lub anulowanych;

7) współpraca z Polskim Komitetem Normalizacyjnym;

8) opiniowanie projektów norm nadesłanych przewidzianych do uznania za obowiązujące (np. Polskich Norm, norm innych resortów oraz opiniowanie o możliwości adaptacji norm zagranicznych) lub skierowanie tych norm do podległych jednostek normalizacyjnych w celu zaopiniowania;

Załącznik nr 3 do instrukcji o organizacji prac i komórek normalizacyjnych w resortach

1. Jedn. planująca		2. Plan prac normalizacyjnych na (Okres)										PNZ - 1 Ark. -	
Lp.	Dziedzina	Tytuł normy	Znak normy	Terminy wykonania		Zakres obowiązywania		Opracowuje	Ustala (redaguje)	Zatwierdza	Rodzaj normy: PN, RN, ZN	U w a g i	
				rozpo- częcia	zakoń- czenia	Czas od—do	Zasięg						
4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	
17. Kier. Komórki Normalizacyjnej		18. Kier. Jednostki Planującej		19. Koordynacja				20. Zatwierdzenie Data					

Załącznik nr 4 do instrukcji o organizacji prac i komórek normalizacyjnych w resortach.

OBJAŚNIENIE SPOSOBU WYPEŁNIANIA FORMULARZY: P-4t, P-1, PNZ-1

I. Formularz P-4t

- Rubryka 1 — Liczba porządkowa.
 Rubryka 2 — „Jednostka organizacyjna“ — należy podać jednostkę podległą ministerstwu, opracowującą normy.
 Rubryka 3 — „Wyszczególnienie projektu normy“ — należy wyszczególnić wszystkie normy wymagające opracowania i wprowadzenia do przemysłu.
 Rubryka 4 — „Instytucja zainteresowana w opracowaniu normy“ — należy podać instytucje, które są zainteresowane tematem normy, np.: producent, użytkownik, określone ministerstwo, centralny zarząd itp.
 Rubryka 5 — „Termin opracowania i wprowadzenia“ — należy podać przewidziany termin opracowania projektu normy i wprowadzenia w kwartałach, np. opracowanie normy na dany obiekt — w I kwartale, wprowadzenie w III kwartale.

II. Formularz P-1

- Formularze P-1 wypełnia się dla każdej normy zaplanowanej do opracowania.
 - Formularz P-1 jest rozwinięciem poszczególnych pozycji formularza zbiorczego PNZ-1.
 - Formularze P-1 stanowią podstawę do sporządzania wykonawczego planu prac normalizacyjnych na formularzach PNZ-1.
 - Poszczególne rubryki formularza P-1 należy wypełniać w myśl poniższych wytycznych:
- Rubryka 4 — „Instytucja“ — należy podać nazwę instytucji, która planuje opracowanie danej normy.
 Rubryka 5 — „Rodzaj normy“ — należy podać proponowany rodzaj normy stosownie do ustalonych rodzajów norm w instrukcji tzn. PN, RN, ZN.
 Rubryka 6 — „Numer“ — należy podać numer normy zgodnie z numeracją przyjętą w instrukcji wypełniającej niniejszy formularz P-1, tj. instrukcji podanej w rubryce 4.
 Rubryka 7 — „Dziedzina“ — należy wymienić dziedzinę stosowności normy, np. stalowe wyroby walcowane, maszyny włókiennicze, narzędzia skrawające do metalu itd.
 Rubryka 8 — „Stopień pilności“ — należy oznaczać stopień pilności cyframi rzymskimi wg następującego klucza:
 I — norma b. pilna, do wykonania w pierwszej kolejności i w jak najkrótszym czasie;
 II — norma wykonywana w normalnym biegu prac;
 III — norma wykonywana w normalnym biegu prac, lecz której opracowanie może ulec opóźnieniu.

Rubryka 9 — „Tytuł normy“ — należy podać tytuł normy w sposób jednoznacznie określający przedmiot tematu normalizacyjnego. Przedmiot normy należy podawać w pierwszym przypadku, stosując się do wytycznych zawartych w normie PN/N-02001. (Wytyczne opracowywania normy).

Rubryka 10 — „Uzasadnienie potrzeby opracowania i spodziewany efekt ekonomiczny“ — należy podać krótkie uzasadnienie potrzeby opracowania norm (nie należy podawać uzasadnienia o treści np.: brak normy w danej dziedzinie). Uzasadnienie powinno być oparte na danych technicznych. Spodziewany efekt ekonomiczny należy zasadniczo ująć cyfrowo (w wartości pieniężnej). W wyjątkowych przypadkach dopuszczalne jest uzasadnienie tylko opisowe.

Rubryka 11 — „Planowanie i wykonanie“ — wypełnienie harmonogramu jest wystarczająco zrozumiałe.

Rubryka 12 — „Inicjator“ — należy podać instytucję lub jednostkę organizacyjną, względnie osobę proponującą opracowanie niniejszej normy oraz datę zgłoszenia wniosku.

Rubryka 13 — „Zleciodawca“ — należy podać zleciodawcę spoza danej instytucji, dającego zlecenie opracowania normy, odnosi się to w szczególności do placówek normalizacyjnych przy Instytucjach Naukowo - Badawczych, Biurach Konstrukcyjnych, do których mogą napływać zlecenia z przedsiębiorstw, centralnych zarządów lub tp.

Rubryka 14 — „Instytucje współpracujące“ — należy podać instytucje, które współpracują przy opracowywaniu niniejszej normy, jak np.: Instytut Naukowo - Badawczy, PKN itp.

Rubryka 15 — „Miejsce wykonania“ — należy wypełniać w tym przypadku, kiedy opracowanie odbywa się poza komórką normalizacyjną danej instytucji. Jeśli norma jest opracowywana przez komisję normalizacyjną powołaną przez daną instytucję, wówczas należy zaznaczyć to w tej rubryce.

Rubryka 16 — „Główny referent“ — należy podać nazwisko głównego referenta opracowywanej normy.

Rubryka 17 — „Badania i próby związane z opracowaniem normy“ — jeśli opracowanie normy wymaga poważniejszych prób lub badań, wówczas należy wymienić rodzaj badań, czas badań i miejsce ich wykonania.

Rubryka 18 — „Koszty opracowania normy“ — należy podać koszty opracowania normy. Jeśli koszty te nie dadzą się określić, wówczas tej rubryki nie należy wypełniać.

Rubryka 19 — „Norma wymaga uzgodnienia z . . .“ — należy wymienić instytucje, z którymi treść normy powinna być uzgodniona.

Rubryki 20,

21, 22 i 23 — Wypełnia się zgodnie z nagłówkiem,

Rubryka 24 — „Uwagi“ — przeznaczona jest na wszelkie uzupełniające uwagi nie objęte niniejszym formularzem.

III. Formularz PNZ-1

1. Formularz PNZ-1 wypełnia się na dany okres planowania przez każdą instytucję prowadzącą prace normalizacyjne.
2. Formularz PNZ-1 jest formularzem zbiorczym i każda jego pozycja musi posiadać swoje uzasadnienie w postaci wypełnionego formularza P-1.
3. Poszczególne rubryki formularza należy wypełnić w myśl poniższych wytycznych:

- Rubryka 1 — „Jednostka planująca“ — nazwa jednostki prowadzącej prace normalizacyjne.
- Rubryka 2 — „Plan prac normalizacyjnych na“ — wymienia się okres planowania, którym może być kwartał, względnie rok itd. zależnie od przyjętego okresu planowania.
- Rubryka 3 — „Formularz“ — w rubryce tej wpisuje się w formie ułamka kolejną numerację formularzy: w liczniku kolejny numer formularza, w mianowniku ogólną ilość formularzy np. Formularz 3/8 — oznacza trzeci formularz z ogólnej ilości ośmiu formularzy.
- Rubryka 4 — „Lp.“ — liczba porządkowa odnosząca się do tytułów norm (patrz rubryka 6).
- Rubryka 5 — „Dziedzina“ — w rubryce tej należy wymienić dziedzinę stosowności normy np. stalowe wyroby walcowane, maszyny włókiennicze, narzędzia skrawające do metali itd.
- Rubryka 6 — „Tytuł normy“ — należy podać tytuł normy w sposób jednoznacznie określający przedmiot tematu normalizacyjnego.
- Rubryka 7 — „Znak normy“ — zgodnie z przyjętym systemem numeracyjnym.
- Rubryka 8 — „Termin wykonania — rozpoczęcia“ — wpisuje się termin rozpoczęcia opracowania normy.
- Rubryka 9 — „Termin wykonania — zakończenia“ — wpisuje się termin ustalenia normy w ostatecznej redakcji gotowej do zatwierdzenia.
- Rubryka 10 — „Zakres obowiązywania czas od — do“ — należy wpisać termin proponowany, od którego normy ma obowiązywać oraz do jakiego terminu ma posiadać moc obowiązującą. W przypadku, gdy nie przewiduje się organicznego okresu stosowania normy, terminu ostatniego podawać nie należy, tzn. że norma powyższa jest obowiązująca aż do odwołania.
- Rubryka 11 — „Zakres obowiązywania — zasięg“ — należy podać proponowany zasięg obowiązywania normy podając instytucję, gdzie powyższa norma powinna obowiązywać, np. szczególnie przedsiębiorstwa, centralne zarządy, ministerstwa itd.
- Rubryka 12 — „Opracowuje“ — należy wymienić jednostkę opracowującą (nie imienne wskazanie osób), jak np.: Instytut Naukowo - Badawcze, własną placówkę normalizacyjną itd. W przypadku indywidualnego powierzenia opracowania osobom trzecim należy podać: osoba trzecia, pracą zleconą.
- Rubryka 13 — „Ustala (redaguje)“ — należy wymienić jednostkę ustalającą (redagującą).
- Rubryka 14 — „Zatwierdzenie“ — należy wymienić instytucję względnie osobę zatwierdzającą np. dyrektor centralnego zarządu, dyrektor przedsiębiorstwa itd.
- Rubryka 15 — „Rodzaj normy, PW, RN, ZN“ — należy umieścić symbol rodzaju normy. Rubryki tej nie należy utożsamiać z rubryką 11, gdyż mimo, że rodzaj normy określa zasadniczo zasięg stosowania, ale nie wymienia instytucji równorzędnych organizacyjnie, nie podlegających jednej władzy zwierzchniej, w której norma ta stosowana być powinna lub może być stosowana, np.: pewne normy zakładowe mogą być stosowane przez przedsiębiorstwa należące do różnych branż, ale nie wymagające stosowania tej normy jako resortowej.

Rubryka 16 — „Uwagi“ — rubryka przeznaczona jest na ewent. uwagi nie objęte rubrykami niniejszego formularza.

Rubryka 17 — Podpis kierownika komórki normalizacyjnej.

Rubryka 18 — Podpis kierownika jednostki planującej.

Rubryka 19 — „Koordynacja“ — przeznaczona dla poświadczania przeprowadzenia kolejnych koordynacji przez jednostki nadrzędne. Rubryka powinna zawierać pieczętki instytucji, podpis osoby upoważnionej i datę.

Rubryka 20 — „Zatwierdzenie“ — podpis osoby upoważnionej do zatwierdzenia planu prac normalizacyjnych.

257

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 351 z dnia 31 sierpnia 1951 r.

(Znak S04B-03-40)

w sprawie zasad korzystania z urzędzeń opieki nad dzieckiem.

W uzupełnieniu zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 57 z dnia 21 lutego 1951 r. w sprawie zasad korzystania z urzędzeń opieki nad dzieckiem (Biuletyn PKPG nr 6, poz. 66) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Opłaty rodziców (opiekunów) za korzystanie przez dzieci z przedszkoli miejskich przez 5 godzin dziennie powinny być pobierane przez zakład pracy (referat socjalny) wg stawek podanych w załączniku do niniejszego zarządzenia.

2. Opłaty za przedszkola miejskie wymienione w załączniku do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 57 z dnia 21 lutego 1951 r. dotyczą przedszkoli 9-godzinnych.

§ 2. 1. Z dniem 1 września 1951 r. Państwowe Gospodarstwa Rolne obowiązane są pobierać od rodziców (opiekunów) dzieci korzystających ze żłobków dziennych i tygodniowych, świetlic dziecięcych, ogrodów jordanowskich, kolonii, półkolonii, domów wczasów dziecięcych, domów zdrowia — opłaty wg zasad określonych zarządzeniem Przewodniczącego PKPG Nr 57 z dnia 21 lutego 1951 r.

2. Za korzystanie dzieci z przedszkoli prowadzonych przez Państwowe Gospodarstwa Rolne należy pobierać opłatę wg stawek podanych w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 3. W przypadku usprawiedliwionego niekorzystania przez dziecko z urzędzenia opieki przez cały miesiąc rodzice (opiekunowie) nie ponoszą żadnych opłat. O usprawiedliwieniu nieobecności dziecka we właściwym urzędzeniu opieki decyduje rada zakładowa (komisja socjalno-ubezpieczeniowa), która zakwalifikowała dziecko, a gdy komisji takiej nie ma — kierownictwo urzędzenia opieki.

4. 1. W przypadku usprawiedliwionego niekorzystania przez dziecko z urzędzenia opieki dłużej, niż przez 7 dni, należy od rodziców (opiekunów) pobrać opłatę za ilość dni, przez które dziecko faktycznie korzystało z urzędzenia opieki nad dzieckiem.

2. Przypadające rodzicom (opiekunom) w myśl ust. 1 zwroty części uiszczonej opłaty powinny być zaliczone na poczet opłaty za miesiąc następny. W przypadku dalszego niekorzystania z danego urzędzenia opieki nad dzieckiem nadpłata powinna być rodzicom (opiekunom) zwrócona.

§ 5 Zarządzenie obowiązuje od dnia 21 lutego 1951 r. z wyjątkiem § 2, który wchodzi w życie z dniem 1 września 1951 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

w porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

K. Dąbrowski

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 351 z dnia 31.IX.1951 r.

Opłaty miesięczne rodziców (opiekunów) za korzystanie z przedszkoli 5-godzinnych i przedszkoli PGR:

Ogólny zarobek miesięczny netto		O p ł a t a
	do 400	12.—
od 401	do 500	14.—
od 501	do 600	17.—
od 601	do 800	20.—
od 801	do 1.000	23.—
od 1.001	do 1.200	27.—
od 1.201	do 1.500	31.—
od 1.501	do 2.000	39.—
od 2.001	do 2.500	47.—
ponad 2.500		58.—

258.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT KOSZTÓW I POLITYKI CEN**

z dnia 28 lutego 1951 r.

(Znak CE-3-B-14-6)

w sprawie listy central handlowych uprawnionych do udzielania rabatów hurtowych Powiatowym Związkom Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.

Na podstawie § 3 zarządzenia Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 1950 r. w sprawie utworzenia Funduszu Wyrównawczego dla rozliczeń pomiędzy państwowymi przedsiębiorstwami handlowymi a spółdzielniami CRS „Samopomoc Chłopska“ w związku z obrotami handlowymi 1951 r. (Biuletyn PKPG nr 3, poz. 22) uzupełnia się listę central handlowych, uprawnionych do udzielania rabatów hurtowych Powiatowym Związkom Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ podaną w piśmie Okólnym Departamentu Kosztów i Polityki Cen PKPG Nr 1 z dnia 17.I.1951 r. (Biuletyn PKPG nr 3, poz. 32), jak następuje:

Lp.	Nazwa Centrali	Towar lub grupa towarowa	Wysokość marży (rabatu) hurtowej	Podstawa obliczenia marży
A. Rabat hurtowy pełny				
1	Centrala Handlowa Przem. Metalowego	artykuły śrubowe	6%	cena hurt.
2	Centrala Handlowa Farmac.-Sanitarna	wszystkie artykuły, których głównym dystrybutorem jest CH Farm.-Sanitarna i w stosunku do których realizuje ona 9% marży hurtowej	9%	„ „
3	Centrala Handlowa Sprzętu Medycznego	wszystkie artykuły, których głównym dystrybutorem jest CH Sprzętu Medycznego i w stosunku do których realizuje ona 6% marży hurtowej	6%	„ „
B. Rabat hurtowy niepełny				
1	Centrala Handlowa Farmaceutyczno-Sanitarna	wata i opatrunki	9%	„ „

Rabaty powyższe obowiązują od dnia 1 marca 1951 r.
DYREKTOR DEPARTAMENTU **Zbigniew Augustowski**

259.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT INWESTYCJI**

z dnia 21 sierpnia 1951 r.

(znak IN1C-02-52)

w sprawie wyjaśnienia niektórych postanowień Instrukcji Nr 21a.

W związku z otrzymanymi od inwestorów zapytaniami Departament Inwestycji PKPG wyjaśnia, co następuje:

1. Przy sporządzaniu planu inwestycyjnego na 1952 rok obowiązują, spośród załączników do Instrukcji nr 21, jedynie załączniki nr 3, 4, 5 i 8 (z wyjątkiem cen ustalonych w ust. 5 zał. nr 8). Wszystkie inne załączniki nie obowiązują, ponieważ zostały wyraźnie zastąpione w Instrukcji nr 21 nowymi albo zostały zdezaktualizowane wydanymi w międzyczasie innymi przepisami. W zakresie formularzy z Instrukcji nr 21 przejęty został bez zmian tylko formularz 2E. Wszystkie inne formularze z Instrukcji nr 21 przestały obowiązywać.

Tablice wskaźników rozwojowych wzory 5, 5a i 5b wprowadzone pismem okólnym nr 23 Departamentów: Inwestycji, Budownictwa oraz Lokalizacji i Planów Terenowych PKPG z dnia 24 marca 1951 r. nie zostały wydrukowane, ponieważ zawierają one różną dla każdego działu gospodarki narodowej nomenklaturę. Inwestorzy muszą sporządzić we własnym zakresie egzemplarze tych formularzy. Wobec trudności technicznych powielenia tych formularzy wyraża się zgodę na odręczne ich sporządzenie ołówkiem lub atramentem.

2. Wobec częściowej dezaktualizacji zał. nr 2 do Instrukcji nr 21 wyjaśnia się, że zakres terenowych planów gospodarczych regulują przepisy Instrukcji Rady Ministrów nr 7, z dnia 31 maja 1950 roku w sprawie zakresu spraw, objętych terenowymi planami gospodarczymi oraz trybu składania projektów tych planów (Monitor Polski nr A-70, poz. 813), zmienionej uchwałą Rady Ministrów nr 510 z dnia 18 lipca 1951 r. (Monitor Polski nr A-66, poz. 864).

3. Zakres inwestycji, podlegających opiniowaniu terenowemu, ustala zarządzenie Przewodniczącego PKPG nr 79 z dnia 3 sierpnia 1951 r. w sprawie zasad planowania terenowego na rok 1952 (§§ 4, 5 i 6).

4. W związku z § 50 Instrukcji nr 21a, pismo okólne Dep. Inwestycji PKPG nr 51 (Biuletyn PKPG nr 22, poz. 236) ustaliło w pkt. 5 zakres zwolnień od planowania oszczędności w zakresie projektowania. Obecnie wyjaśnia się następujące dalsze zagadnienia z zakresu planowania oszczędności:

- 1) Oszczędność w zakresie realizacji od robót budowlano-montażowych, wykonywanych systemem zleconym, wynosi 7,1⁰%. Natomiast ta sama oszczędność od robót, wykonywanych systemem gospodarczym, wynosi zgodne z postanowieniami uchwały Prezydium Rządu z dnia 1 sierpnia 1951 r. w sprawie wytycznych dla sporządzenia Narodowego Planu Gospodarczego na rok 1952 — 5,5⁰%.
- 2) Przy sporządzaniu wniosku inwestycyjnego należy wykazać oszczędność w zakresie projektowania tylko zbiorczo dla całego tytułu inwestycyjnego w wierszu „Razem“ na wewnętrznej stronie wniosku inwestycyjnego. Podział tej oszczędności na poszczególne składniki powinien być dokonany, jeżeli inwestor w momencie sporządzania wniosku posiada już realną podstawę do jej podzielenia, tj. posiada projekt techniczny.

Oszczędność na etapie realizacji wykazuje się również zbiorczo w wierszu „Razem“; w celu obliczenia tej oszczędności należy kwotę brutto robót budowlanych umniejszyć najpierw o 5⁰% (z tytułu oszczędności w etapie projektowania) i od umniejszonej w ten sposób kwoty obliczyć 7,1⁰% wzgl. 5,5⁰%.

5. Wprowadza się obowiązek sporządzania przez inwestorów bezpośrednich formularzy, wzór nr 3/1, zgodnie z objaśnieniami w zozoru, zamieszczonymi w Instrukcji nr 21a.

Sporządzanie formularzy wzoru nr 2D/1 przez inwestorów bezpośrednich zależy od decyzji inwestora naczelnego, może on polecić inwestorom bezpośrednim sporządzanie tych wzorów, jeżeli nie potrafi wypełnić poprawnie wszystkich rubryk wzoru nr 2D/1 nawet z pomocą zawezwanych przedstawicieli inwestorów bezpośrednich.

6. Sporządzenie formularzy wzorów nr 2D/1 i 3/1 wymaga oparcia się o podział inwestycji na grupy, działy i gałęzie gospodarki narodowej. Instrukcja nr 21a w § 11 podaje obowiązujący podział gospodarki narodowej na grupy i działy. Dalszy podział nie jest podany, w związku z czym inwestorzy mogą zastosować alternatywnie:

a) układ tablic wskaźnikowych (wzory nr 5, 5a, 5b) ustalony w porozumieniu z inwestorami w fazie wstępnych prac przygotowawczych (wypełnienie rubr. 9 wzoru nr 2D/1 w tym przypadku nie obowiązuje);

b) podział na gałęzie gospodarki narodowej, zastosowany w uchylonym załączniku nr 6 do Instrukcji nr 21.

7. Terminy przewidziane dla sporządzenia projektu planu określone w Części II Instrukcji nr 21a jako „Orientacyjne“ zostały zatwierdzone jako ostateczne w związku z zarządzeniem Przewodniczącego PKPG nr 302 z dnia 3 sierpnia w sprawie ustalenia terminów sporządzania Narodowego Planu Gospodarczego na rok 1952 (Biuletyn PKPG nr 22, poz. 229). Jedynie termin dla przekazania przez inwestorów centralnych projektów planów do PKPG został przesunięty z 7 na 15 października br.

8. Wnioski inwestycyjne oraz spisy tytułów należy wypełnić w tysiącach złotych, z dwoma miejscami po przecinku. Wszystkie inne wzory mogą być wypełniane w tysiącach złotych, z dokładnością do 1 miejsca po przecinku.

9. W piśmie okólnym Departamentu Inwestycji PKPG nr 51 w ust. 4 powołano błędnie § 74 zamiast § 79. Wystarczającym dowodem posiadania projektu wstępnego i kosztorysu jest przedstawienie przez inwestora protokołu KOPI lub wyciągu stwierdzającego zatwierdzenie we właściwym trybie projektu wstępnego i kosztorysu generalnego szacunkowego.

10. W formularzach wzoru nr 21 w tytule rubryki 5 należy sprostować pomyłkę drukarską. Zamiast „grupa i dział“ powinno być „grupa“, ponieważ chodzi tutaj o podział na inwestycje grupy I i II.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU

Mgr W. Taczowski

260.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT KOSZTÓW I POLITYKI CEN**

z dnia 23 sierpnia 1951 r.

(znak CEI0D-08-05)

w sprawie właściwego sporządzania sprawozdań kwartalnych ze stanu ubezpieczeń i przebiegu szkodowości.

Wobec powtarzających się błędów w nadsyłanych sprawozdaniach kwartalnych ze stanu ubezpieczeń i przebiegu szkodowości oraz w związku z mylną interpretacją niektórych przepisów Instrukcji Dep. Kosztów i Polityki Cen z PKPG nr 2 z dnia 21 sierpnia 1950 r. znak CEI0D-07-03, jak również w celu wyeliminowania ze sprawozdań zbędnych danych — Departament Kosztów i Polityki Cen wyjaśnia, co następuje:

1. Ubezpieczenia w zakresie OC i NW zawierane w PZUW w ramach akcji socjalnej (np. ubezpieczenia od NW dzieci w zakładach opieki nad dzieckiem) należy wykazywać w sprawozdaniach kwartalnych łącznie z danymi liczbowymi dotyczącymi działań ubezpieczeń od OC i od NW — ogólnie. Jednocześnie traci moc obowiązującą przepis zawarty w pkt. 8) pisma okólnego Min. P. i H. z dnia 5 marca 1949 r. nr OGXAU-f-5 dotyczący wykazywania, w oddzielnej pozycji sprawozdania ubezpieczeń od NW dzieci w prewentoriach oraz ubezpieczenia prewentoriów od OC.

2. Danych liczbowych, dotyczących ubezpieczeń (np. od NW, życiowych), za które składka pokrywana jest nie z funduszy pracodawcy, lecz ubezpieczonego pracownika — nie należy wykazywać w sprawozdaniach kwartalnych.

3. Jeżeli poszczególne jednostki gospodarki uspołecznionej zawierają w PZUW inne rodzaje ubezpieczeń niż przewidziano we wzorze CE4 (pow. I—X), należy wykazywać w sprawozdaniu każdy nowy rodzaj ubezpieczeń w oddzielnej pozycji.

4. Sumę ubezpieczenia wykazywaną dotychczas w oddzielnych rubrykach poszczególnych druków ubezpieczeniowych (wzory CEI-7) w tysiącach złotych — należy wykazywać z chwilą otrzymania niniejszego pisma okólnego w pełnych złotych.

5. W przypadku wystawienia przez PZUW dowodów ubezpieczeniowych (polis) w walucie obcej, należy przeliczyć je najpierw po obowiązującym kursie Narodowego Banku Polskiego na złote i dopiero wówczas ewidencjonować w drukach ubezpieczeniowych.

6. Ubezpieczenie casco wagonów, jednostek pływających itp. należy wykazywać w sprawozdaniach łącznie z danymi dotyczącymi ubezpieczeń transportowych (wzór CE4, poz. VIII).

7. Przy ubezpieczeniu od ognia mienia pracowniczego dane liczbowe należy wykazywać w sprawozdaniach kwartalnych łącznie z danymi dotyczącymi ubezpieczenia od ognia.

8. Dane dotyczące ubezpieczenia od ognia budów w trakcie wznoszenia należy wykazywać w oddzielnej pozycji uwidaczniając je w rubr. 2 wzoru CE4, jako oddzielny zapis „ogień inwestorów“.

9. W rubryce 11 arkusza sprawozdawczego (CE4) należy wykazywać szkodowość obliczoną w procentach wg wzoru:

$$\frac{\text{suma otrzymanych odszkodowań} \times 100}{\text{suma składek przypisanych}}$$

(ust. 10 § 19 Instrukcji nr 2 z dnia 21.VIII.51 r.)

10. W związku z uchwałą Nr 1 Prezydium Rządu z dnia 3.I.1951 r. (Monitor Polski A-4, poz. 47) w kartotekach znajdują się jeszcze zapisy z polis już nieaktualnych, a dotychczas formalnie nie umorzonych przez PZUW. Stan taki zaciemnia właściwy obraz sprawozdawczości. Wobec powyższego należy dokonać skreślenia w kartotekach tych dowodów ubezpieczeniowych (polis), które w całości odnoszą się tylko do mienia wyłączonego z ubezpieczenia, aby po zaktualizowaniu w ten sposób kartoteki móc wykazać właściwy stan ubezpieczeń w sprawozdaniu kwartalnym.

W odniesieniu do polis obejmujących mienie wyłączone i nie wyłączone z ubezpieczenia zmian w zapisach kartoteki dokonać można dopiero po otrzymaniu z PZUW dowodów ubezpieczenia.

W celu doprowadzenia sprawozdawczości do rzeczywistego stanu należy zwrócić się do PZUW o nadesłanie omawianych dowodów ubezpieczenia.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Zbigniew Augustowski

261.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT ZAOPATRZENIA I BILANSÓW
MATERIAŁOWYCH**

z dnia 27 sierpnia 1951 r.

(znak BI-1C-05)

w sprawie zmian w Wykazie Materiałów Bilansowanych w Narodowym Planie Gospodarczym na rok 1952 (Wydawnictwo PKPG Nr 29a).

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego zawiadamia, że w Wykazie Nr 29a zaszły zmiany, które zostaną uwzględnione w drukowanym obecnie nowym, uzupełnionym i poprawionym nakładzie Wykazu.

Zmiany są następujące:

I. Dział Artykułów Elektrotechnicznych (str. 5), zostały wykreślone pozycje: „kable silnoprądowe ziemne“ oraz „kable słaboprądowe“.

Oznacza to, że kable silno i słaboprądowe nie będą planowane ilościowo w projektach planów zaopatrzenia materiałowego na 1952 rok, lecz wejdą do tych planów w wyra-

zie wartościowym w ogólnej pozycji materiałów nieplanowanych ilościowo.

Dane ilościowe dotyczące zużycia kabli silno i słaboprądowych zostaną opracowane w sposób w trybie i terminie ustalonym przez Komisję Bilansów Maszyn.

II. Po Dziale „Odpadki użytkowe“ (str. 13) został wprowadzony nowy dział pod nazwą „Ogumienie samochodowe i traktorowe“ z następującymi pozycjami materiałowymi:

Wykaz PKPG Nr 29		Nazwa artykułu	Oznaczenie
Str.	Poz.		
339] 34)]	37] 41]	Ogumienie do samochodów ciężarowych o wymiarach 900 — 16 1050 — 16 650 — 20 (32x6) 825 — 20 900 — 20 1050/1100 — 20 1275/1300 — 20 1100 — 22 1200 — 22 1100/1125 — 24 E-20 Metalic	BR " " " " " " " " " "
339] 340]	38] 42]	Ogumienie traktorowe o wymiarach 900 — 24 1100/1125 — 24 1275 — 28	BR " " "

Oznacza to, że do projektów planów zaopatrzenia materiałowego powinno być włączone zużycie ogumienia, o ile jednostki planujące posiadają w eksploatacji pojazdy samochodowe używając wyżej wymienione rodzaje ogumienia.

Plan zużycia ogumienia powinien być opracowany na oddzielnym arkuszu zbiorczego projektu planu. Jako uzasadnienie wielkości zużycia ogumienia należy podać następujące dane, opracowane osobno dla każdej grupy pojazdów używających ogumienie tego samego wymiaru:

- ilość pojazdów i ilość kół, na których te pojazdy jeżdżą;
- średni roczny przebieg danej grupy pojazdów;
- normę zużycia ogumienia, jaką osiągnięto w danej jednostce organizacyjnej.

Projekt planu zużycia materiałowego na 1952 rok powinien w zakresie ogumienia obejmować ogumienie dla taboru samochodowego eksploatowanego w danym momencie oraz dla taboru, który zostanie wprowadzony do eksploatacji do końca 1951 roku.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Zdzisław Deutschman**

262.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT ZAOPATRZENIA I BILANSÓW
MATERIAŁOWYCH**

Z dnia 28 sierpnia 1951 r.
(Znak BI-1B-01-60)

w sprawie przesłania wycinków projektów planów zaopatrzenia materiałowego na 1952 rok w zakresie materiałów planowanych terenowo do właściwych wojewódzkich komisji planowania gospodarczego.

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego zawiadamia w uzupełnieniu instrukcji dotyczących opracowania projektów planów zaopatrzenia materiałowego na 1952 rok za zużycie materiałów planowanych terenowo, a mianowicie:

cegły,
wapna budowlanego,
pustaków ceramicznych,
dachówki ceramicznej,
kafli

powinno być rozbite na województwa.

Wycinki projektów planów zaopatrzenia materiałowego na rok 1952 w zakresie powyższych materiałów budowlanych należy przesłać do terenowo właściwych wojewódzkich komisji planowania gospodarczego w terminie ustalonym w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 302 z dnia 2.8.1951 r. (Biuletyn PKPG nr 22, poz. 229) czyli do dnia 15 października 1951 r.

Projekty planów zaopatrzenia materiałowego na 1952 rok, które będą przesłane do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, powinny w zakresie powyższych pięciu materiałów budowlanych również zawierać rozbitcie zużycia na województwa.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Zdzisław Deutschman**

263.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT KOSZTÓW I POLITYKI CEN**

Z dnia 30 sierpnia 1951 r.

(Znak CE8C-03)

w sprawie listy central handlowych uprawnionych do udzielania rabatów hurtowych Powiatowym Związkom Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.

Na podstawie § 3 zarządzenia Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 1950 r. w sprawie utworzenia Funduszu Wyrównawczego dla rozliczeń pomiędzy państwowymi przedsiębiorstwami handlowymi a Spółdzielniami CRS „Samopomoc Chłopska“ w związku z obrotami handlowymi w 1951 r. (Biuletyn PKPG nr 3, poz. 22), uzupełnia się listę central handlowych uprawnionych do udzielania rabatów hurtowych Powiatowym Związkom Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ podaną w pismach okólnych Departamentu Kosztów i Polityki Cen PKPG Nr 1 z dn. 17.I.1951 r. (Biuletyn PKPG Nr 3, poz. 32) oraz Nr 2 z dnia 28.II.1951 r. (Biuletyn PKPG Nr 24, poz. 258) w sposób następujący:

Lp.	Nazwa Centrali	Towar lub grupa towarowa	Wysokość marży (rabatu) hurtowej	Podstawa obliczenia marży
1	Rabat hurtowy pełny Centrala Handlowa Przemysłu Metalowego	artykuły rozprowadzane przez Biuro Sprzedaży Przemysłu Precyzyjnego i Optycznego	6%	cena hurtowa

Rabat powyższy obowiązuje od dnia 1 września 1951 r.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Zbigniew Augustowski**

SPROSTOWANIE

Prostuje się następujący błąd:

w numerze 21 Biuletynu PKPG z dnia 16 sierpnia 1951 r.

— jest: „Poz. 216 Nr 8 z dnia 13.7.1951 r. w sprawie stosowania stępowania przy itd.“

— powinno być: „Poz. 217 Nr 6 z dnia 17.7.1951 r. w sprawie trybu postępowania przy itd.“

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.

Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46

PRENUMERATA: kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr. **Cena numeru 1 zł 80 gr**

PRENUMERATE PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch“, Warszawa, ul. Srebrna 12.

Konto PKO I-15809.

Zam. 271 Zamówiono dnia 11.IX.1951 r. podpisano do druku dn. 18.IX.1951 r., druk ukończono 22.IX.1951.

Nakład 15.000 egz., papier druk sat. kl. VII/A1/60 gr.

Druk „Prasa Demokratyczna“ Warszawa, ul. Śniadeckich 16.

2-B-40729